

Datum van
inontvangstneming

:

06/04/2022

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-78/22-1

Zaak C-78/22

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

7 februari 2022

Verwijzende rechter:

Vrchní soud v Praze (Tsjechië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

24 januari 2022

Verzoekende partij:

ALD Automotive s.r.o.

Verwerende partij:

DY, curator van de failliete boedel van schuldenares GEDEM-STAV a.s.

VRCHNÍ SOUD V PRAZE

(rechter in tweede aanleg Praag, Tsjechië)

[...] Tsjechië

[...]

[nationale procedurele kwesties]

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekster: **ALD Automotive s.r.o.**, [...] gevestigd te [...] Praag 10 Tsjechië

[...]

Verweerder: **DY, [...]**
gevestigd te [...] Nový Jičín
Tsjechië
[...]
[...]
curator van de failliete boedel van schuldenares
GEDEM-STAV a.s., [...]
gevestigd te [...] Pardubice
Tsjechië

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding en voor de beslissing relevante feiten

- 1 Verzoekster heeft met de vennootschap GEDEM-STAV a.s. (hierna: „schuldenares”) overeenkomsten inzake de huur van roerende goederen (hierna: „overeenkomsten 1 tot en met 5”) [...] gesloten in het kader waarvan ook verzoeksters algemene operationele leasevoorwaarden (hierna: „AOL”) van toepassing zijn.
- 2 Overeenkomstig artikel 4.1.4 AOL moest verzoekster schuldenares afzonderlijke facturen uitreiken voor de krachtens de overeenkomsten 1 tot en met 5 verschuldigde termijnen, terwijl schuldenares overeenkomstig artikel 4.1.1 AOL alle verschuldigde termijnen ten belope van het overeengekomen bedrag tijdig moest betalen.
- 3 Verzoekster heeft aan schuldenares de hiernavolgende facturen voor de huur uit hoofde van de overeenkomsten 1 tot 5 uitgereikt:
 - [1] factuur nr. 005-09316/16 van 27 april 2016 ten bedrage van 1 762,60 Tsjechische kroon (CZK), te betalen op 14 mei 2016, voor huur vanaf 27 april 2016 tot het einde van die kalendermaand krachtens overeenkomst 4,
 - [2] factuur nr. 005-09317/16 van 27 april 2016 ten bedrage van 1 762,60 Tsjechische kroon (CZK), te betalen op 14 mei 2016, voor huur vanaf 27 april 2016 tot het einde van die kalendermaand krachtens overeenkomst 5,
 - [3] factuur nr. 005-09400/16 van 2 mei 2016 ten bedrage van 5 361,50 CZK, te betalen op 19 mei 2016, voor huur vanaf 2 mei 2016 tot het einde van die kalendermaand krachtens overeenkomst 1,
 - [4] factuur nr. 005-09401/16 van 2 mei 2016 ten bedrage van 5 361,50 CZK, te betalen op 19 mei 2016, voor huur vanaf 2 mei 2016 tot het einde van die kalendermaand krachtens overeenkomst 2,
 - [5] factuur nr. 005-09402/16 van 2 mei 2016 ten bedrage van 5 361,50 CZK, te betalen op 19 mei 2016, voor huur vanaf 2 mei 2016 tot het einde van die kalendermaand krachtens overeenkomst 3,

[6] factuur nr. 005-10178/16 van 1 mei 2016 ten bedrage van 26 426,60 CZK, te betalen op 18 mei 2016, voor huur in mei 2016 krachtens de overeenkomsten 4 en 5,

[7] factuur nr. 005-12822/16 van 1 juni 2016 ten bedrage van 42 43,40 CZK, te betalen op 18 juni 2016, voor huur in juni 2016 krachtens de overeenkomsten 1 tot en met 5,

[8] factuur nr. 005-15548/16 van 1 juli 2016 ten bedrage van 42 943,40 CZK, te betalen op 27 juli 2016, voor huur in juli 2016 krachtens de overeenkomsten 1 tot en met 5,

[9] factuur nr. 005-18257/16 van 1 augustus 2016 ten bedrage van 42 943,40 CZK, te betalen op 18 augustus 2016, voor huur in augustus 2016 krachtens de overeenkomsten 1 tot en met 5,

[10] factuur nr. 005-21034/16 van 1 september 2016 ten bedrage van 31 932,20 CZK, te betalen op 19 september 2016, voor huur in september 2016 krachtens de overeenkomsten 1, 4 en 5

(hierna gezamenlijk ook: „facturen”). Schuldenares heeft deze facturen niet voldaan.

- 4 Naar aanleiding van een door schuldeiser tegen schuldenares ingediende faillissementsaanvraag, ingekomen bij de Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (rechter in eerste aanleg Hradec Králové, lokale afdeling Pardubice, Tsjechië; hierna: „faillissementsrechter” of „faillissementsrechtbank”), is op 27 juli 2016 jegens schuldenares een insolventieprocedure ingeleid waarin de faillissementsrechter [...] bij beslissing van 12 april 2017 heeft vastgesteld dat er gronden bestonden voor de faillietverklaring van schuldenares, hij haar failliet heeft verklaard en daarbij tevens de vereffening van haar vermogen heeft gelast, en verweerder daartoe als curator van de failliete boedel heeft aangesteld.
- 5 Verzoekster heeft een schuldvordering [...] (hierna: „vordering”) ingediend die onder meer [...] op de genoemde overeenkomsten berustende deelvorderingen ten belope van 249 036,42 CZK (hierna: „vordering 1”) omvatte. Vordering 1 omvat een hoofdsom ten bedrage van 206 799,13 CZK wegens onbetaalde huurtermijnen, wettelijke verdragingsrente ten bedrage van 12 237,29 CZK en invorderingskosten ten bedrage van 30 000,00 CZK. Dat laatste bedrag komt overeen met 1 200,00 CZK voor elke afzonderlijke uitstaande deelhuurbetaling die verschuldigd was krachtens de overeenkomsten 1 tot en met 5 (in totaal 25 betalingen), zoals vastgesteld overeenkomstig § 3 van de nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku, veřejných rejstříků právnických a fyzických osob a evidence svěrenských fondů a evidence údajů o skutečných majitelích [regeringsbesluit nr. 351/2013 tot vaststelling van het bedrag van de

vertragsrente en van de kosten voor invordering van een schuld, tot vaststelling van de vergoeding van de door de rechter aangestelde vereffenaars en leden van het bestuursorgaan van een rechtspersoon, en tot verduidelijking van enkele aspecten van het officieel bulletin van burgerlijke en handelsaankondigingen en de openbare registers van natuurlijke personen en rechtspersonen en de registers van de collectieve beleggingsfondsen en van de gegevens over de uiteindelijke begunstigden] (hierna: „regeringsbesluit”).

- 6 Tijdens de op 30 oktober 2017 gehouden aanvullende terechtzitting van de faillissementsrechtbank ter verificatie van de vorderingen, heeft verweerder onder meer vordering 1 in beginsel betwist en vraagtekens geplaatst bij het bedrag van 30 000,00 CZK met het betoog dat kosten in verband met de invordering van huurvorderingen alleen kunnen worden erkend in het geval van een onherroepelijke veroordeling tot betaling van dergelijke kosten.
- 7 Verzoekster heeft daarop tijdig een repliek bij de faillissementsrechtbank ingediend en verzocht om erkenning van haar door verweerder betwiste vorderingen, waaronder het betwiste deel van vordering 1. Zij heeft dit aldus gemotiveerd dat § 3 van het regeringsbesluit bepaalt dat een vordering tot vergoeding van kosten kan worden ingediend zodra de betrokken schuldenaar betalingsachterstand heeft, hetgeen zij heeft gestaafd onder verwijzing naar § 513 van de zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (wet nr. 89/2012 houdende het burgerlijk wetboek; hierna: „Tsjechisch burgerlijk wetboek”) alsmede naar richtlijn 2011/7/EU van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 2011 betreffende bestrijding van betalingsachterstand bij handelstransacties (hierna ook: „richtlijn”). [...] [nadere informatie over de insolventieprocedure].
- 8 Bij vonnis van 28 mei 2018 [...] heeft de faillissementsrechter in zijn uitspraak over vordering 1 ten eerste invorderingskosten ten bedrage van 6 000,00 CZK gegrond verklaard (punt I van het dictum van het vonnis) en ten tweede het betoog strekkende tot vaststelling van het bestaan van vordering 1 met betrekking tot invorderingskosten ten bedrage van 24 000,00 CZK voor het overige afgewezen (punt II van het dictum van het vonnis). In de motivering van zijn vonnis heeft de faillissementsrechter er (kort samengevat) op gewezen dat een vordering tot vergoeding van kosten overeenkomstig § 3 van het regeringsbesluit ontstaat wanneer de schuldeiser een actie tegen de schuldenaar onderneemt die ertoe strekt een vordering te innen; in de onderhavige zaak kan de indiening van de vordering (pas als eerste) als een dergelijke actie worden aangemerkt. De faillissementsrechter heeft benadrukt dat het begrip „elke ingediende vordering” volgens § 3 van het regeringsbesluit moet worden opgevat als vorderingen met een autonome rechtsgrondslag. Aangezien verzoekster vorderingen had uit hoofde van vijf overeenkomsten, had zij recht op een vergoeding ten belope van 5 x 1 200,00 CZK oftewel 6 000,00 CZK voor de kosten die zij heeft gemaakt in verband met de invordering van elk van de betreffende vorderingen: verzoeksters vordering moest voor het overige evenwel worden afgewezen.

- 9 Verzoekster heeft wat betreft punt II van het dictum (en punt III betreffende de procedurekosten) tijdig hoger beroep tegen dit vonnis ingesteld en heeft de Vrchní soud v Praze (rechter in tweede aanleg Praag, Tsjechië; hierna: „appelrechter” of „verwijzende rechter) verzocht het vonnis te wijzigen door het bedrag van het betwiste deel van de kosten voor de invordering van vordering 1 met betrekking tot de hoofdsom vast te stellen op een bedrag dat hoger is dan het bedrag dat is toegewezen in punt I van het dictum van het vonnis (24 000,00 CZK) alsmede om verweerder in de kosten te verwijzen. Subsidiair heeft zij de appelrechter verzocht het bestreden onderdeel van het vonnis te vernietigen en de zaak voor verdere afdoening terug te verwijzen naar de rechter in eerste aanleg. Kort samengevat heeft verzoekster met name aangevoerd dat:

[1] zij in het kader van de overeenkomsten 1 tot en met 5, die zijn gesloten overeenkomstig § 1723 van het Tsjechische burgerlijk wetboek, afzonderlijke facturen voor verschillende termijnen aan schuldenares heeft uitgereikt overeenkomstig artikel 4.1.4 AOL en dat deze facturen moeten worden beschouwd als een verzoek tot betaling van het verschuldigde bedrag of als een middel tot identificatie van de schuld die voortvloeit uit de contractuele verhouding en van de wijze waarop de schuld moet worden voldaan, in de zin van de uitspraak van de Nejvyšší soud (hoogste rechter in burgerlijke en strafzaken, Tsjechië) in zijn arrest van 19 september 2011, dossiernummer 28 Cdo 4936/2010.

[2] de door schuldenares opgelopen vertraging verband houdt met de uitreiking van 25 specifieke facturen, die moeten worden beschouwd als grond voor de gevorderde kosten in verband met de invordering van de betreffende huren krachtens de overeenkomsten 1 tot en met 5.

[3] de nationale rechterlijke instanties verplicht zijn om in overeenstemming met het Unierecht te handelen en derhalve gebonden zijn aan onder meer artikel 2, lid 4, en artikel 3, lid 1, van de richtlijn.

- 10 Bij beslissing van 4 december 2019 [...] heeft de appelrechter het vonnis van de faillissementsrechter van 28 mei 2018 [...] bevestigd met betrekking tot de punten II en III van het dictum daarvan [...] en geoordeeld dat geen van beide partijen recht had op vergoeding van de kosten van de procedure in hoger beroep [...]. In de motivering van zijn beslissing ging de verwijzende rechter mee met de uitlegging van het begrip „elke ingevorderde vordering” in de zin van § 3 van het regeringsbesluit die door de rechter in eerste aanleg is gehanteerd met betrekking tot de verschillende overeenkomsten (overeenkomsten 1 tot en met 5), en niet met het standpunt van verzoekster dat dit begrip moet worden uitgelegd ten aanzien van de verschillende facturen afzonderlijk. De rechter was van oordeel dat de conclusie van de rechter in eerste aanleg in overeenstemming was met artikel 2, lid 4, van de richtlijn en heeft het begrip „verschuldigde betaling” gelijkgesteld met het begrip „ontstane schuld”, dat in de omstandigheden van deze zaak aldus wordt toegepast dat schuldenares uit hoofde van de overeenkomsten 1 tot en met 5

in totaal vijf bedragen aan verzoekster verschuldigd is, ongeacht de maandelijkse facturering van de verschillende huurtermijnen.

- 11 [...] [informatie over de procedure inzake het grondwettelijke beroep dat door verzoekster is ingesteld bij de Ústavní soud (grondwettelijk hof, Tsjechië)].
- 12 [...] [De Ústavní soud heeft geoordeeld dat de appelrechter heeft verzuimd om een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie te stellen en daardoor inbreuk heeft gemaakt op verzoeksters grondwettelijk gewaarborgde recht op toegang tot de rechter.

Toepasselijke bepalingen

Unierecht

- 13 Artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: „VWEU”) bepaalt:

„Het Hof van Justitie van de Europese Unie is bevoegd, bij wijze van prejudiciële beslissing, een uitspraak te doen:

- a) over de uitlegging van de Verdragen;
- b) over de geldigheid en de uitlegging van de handelingen van de instellingen, de organen of de instanties van de Unie.

[...]

Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen in een zaak aanhangig bij een nationale rechterlijke instantie waarvan de beslissingen volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep, is deze instantie gehouden zich tot het Hof te wenden.”

- 14 De overwegingen 2, 3, 8, 9, 12, 18, 19 en 22 van de richtlijn luiden als volgt:

„(2) Wanneer marktdeelnemers op de interne markt goederen en diensten aan andere marktdeelnemers of aan overheidsinstanties leveren, gebeurt dit meestal op basis van uitgestelde betaling, waarbij de leverancier de afnemer een betalingstermijn toekent die door partijen is overeengekomen, in de factuur van de leverancier is vermeld, of wettelijk is vastgesteld.

(3) Veel betalingen voor handelstransacties tussen marktdeelnemers of tussen marktdeelnemers en overheidsinstanties worden later verricht dan contractueel is overeengekomen of in de algemene handelsvoorwaarden is vastgelegd. Hoewel de goederen zijn geleverd of de diensten zijn verricht, worden de desbetreffende facturen veelal ruim na het verstrijken van de betalingstermijn voldaan. Dergelijke betalingsachterstand heeft een negatieve uitwerking op de liquiditeit en bemoeilijkt het financiële beheer van ondernemingen. Bovendien heeft zij, wanneer de schuldeiser als gevolg van betalingsachterstanden externe financiering

nodig heeft, gevolgen voor het concurrentievermogen en de winstgevendheid. In tijden van economische neergang, wanneer de toegang tot financiering lastiger is, neemt het risico van negatieve gevolgen sterk toe.

(8) Het toepassingsgebied van deze richtlijn moet worden beperkt tot betalingen tot vergoeding van handelstransacties. Deze richtlijn mag niet strekken tot regulering van transacties met consumenten, interest betreffende andere betalingen zoals betalingen uit hoofde van de wetgeving inzake cheques en wissels, of betalingen bij wijze van schadeloosstelling met inbegrip van betalingen uit hoofde van verzekeringspolissen. Bovendien moet het de lidstaten vrij staan schulden die het onderwerp zijn van een insolventieprocedure, met inbegrip van schuldsaneringsprocedures, van de toepassing van de richtlijn uit te sluiten.

(9) Deze richtlijn dient alle handelstransacties te bestrijken, ongeacht of deze tussen particuliere of openbare ondernemingen of tussen ondernemingen en overheidsinstanties plaatsvinden, gelet op het feit dat overheidsinstanties een aanzienlijke hoeveelheid betalingen aan ondernemingen verrichten. De richtlijn moet bijgevolg ook alle handelstransacties tussen hoofdaannemers en hun leveranciers en onderaannemers regelen.

(12) Betalingsachterstand is een vorm van contractbreuk die door het in rekening brengen van een lage of geen interest op achterstallige betalingen en/of door traag verlopende invorderingsprocedures in de meeste lidstaten voor schuldenaren financieel aantrekkelijk is geworden. Een ingrijpende verandering in de richting van een stipte betalingscultuur, waarbij de uitsluiting van het recht om interest in rekening te brengen hoe dan ook wordt beschouwd als een kennelijk onbillijk contractueel beding of kennelijk onbillijke praktijk, is nodig om deze tendens te keren en om betalingsachterstand te ontmoedigen. Een dergelijke verandering vereist ook het invoeren van specifieke bepalingen met betrekking tot betalingstermijnen en de vergoeding van door schuldeisers gemaakte kosten, en onder meer dat uitsluiting van het recht op vergoeding van invorderingskosten als een kennelijk onbillijk beding dient te worden beschouwd.

(18) Betalingsverzoeken gaan in op het moment van facturering en facturen vervullen een belangrijke documentaire rol in de keten van transacties voor de levering van goederen en diensten, onder meer ter vaststelling van de betalingstermijnen. Voor de toepassing van deze richtlijn moeten de lidstaten de invoering stimuleren van systemen die rechtszekerheid bieden omtrent de exacte datum van ontvangst van facturen door schuldenaars, ook bij e-facturering waarbij de inontvangstneming van facturen als elektronisch bewijsmateriaal kan dienen en dat ten dele onder de toepassing valt van de bepalingen inzake facturering in Richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde.

(19) Om betalingsachterstand te ontmoedigen, moeten schuldeisers een redelijke schadeloosstelling ontvangen voor de invorderingskosten die aan betalingsachterstand toe te schrijven zijn. De invorderingskosten moeten ook een

vergoeding omvatten voor de administratiekosten en de interne kosten die als gevolg van de betalingsachterstand worden gemaakt; hiertoe moet deze richtlijn voorzien in een vast minimumbedrag, dat gecumuleerd kan worden met interest voor betalingsachterstand. De toekenning van een schadeloosstelling in de vorm van een vast bedrag moet ten doel hebben de aan invordering verbonden administratieve en interne kosten te beperken. Vergoeding van invorderingskosten moet worden bepaald zonder afbreuk te doen aan nationale bepalingen volgens welke een nationale rechter een schuldeiser een vergoeding kan toekennen voor extra schade in verband met de betalingsachterstand van een schuldenaar.

(22) Deze richtlijn mag betaling in termijnen of gespreide betaling niet in de weg staan. Wel moet elke termijn of deelbetaling conform de overeengekomen voorwaarden worden voldaan en onderworpen zijn aan de in deze richtlijn vastgestelde regels inzake betalingsachterstand.”

15 Artikel 1 van de richtlijn bepaalt:

„1. Deze richtlijn heeft ten doel betalingsachterstanden bij handelstransacties tegen te gaan teneinde de correcte werking van de interne markt te waarborgen, en daardoor het concurrentievermogen van ondernemingen en met name van het mkb/kmo's te versterken.

2. Deze richtlijn is van toepassing op alle betalingen tot vergoeding van handelstransacties.

3. De lidstaten mogen schulden die het voorwerp zijn van een insolventieprocedure tegen de schuldenaar, met inbegrip van schuldsaneringsprocedures, uitsluiten.”

16 In artikel 2, punten 1, 3, 4 en 5, van de richtlijn is bepaald dat voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

1) „handelstransacties”: transacties tussen ondernemingen of tussen ondernemingen en overheidsinstanties die leiden tot het leveren van goederen of het verrichten van diensten tegen vergoeding;

3) „onderneming”: elke organisatie, met uitsluiting van overheidsinstanties, die handelt in het kader van haar zelfstandige economische of beroepsmatige activiteit, ook wanneer deze activiteit door slechts één persoon wordt uitgeoefend;

4) „betalingsachterstand”: een betaling die niet is verricht binnen de contractuele of wettelijke betalingstermijn en waar de voorwaarden van artikel 3, lid 1, of artikel 4, lid 1, vervuld zijn;

5) „interest voor betalingsachterstand”: de wettelijke interest voor betalingsachterstand of tussen ondernemingen overeengekomen interest, rekening houdend met artikel 7;

[...]”

17 Artikel 3, lid 1, van de richtlijn bepaalt:

„De lidstaten zorgen ervoor dat bij handelstransacties tussen ondernemingen de schuldeiser zonder aanmaning recht heeft op interest voor betalingsachterstand, voor zover aan de volgende voorwaarden wordt voldaan:

a) de schuldeiser heeft zijn contractuele en wettelijke verplichtingen vervuld, alsmede

b) de schuldeiser heeft het verschuldigde bedrag niet op tijd ontvangen, tenzij de schuldenaar niet verantwoordelijk is voor de vertraging.”

18 Artikel 5 van de richtlijn bepaalt:

„Deze richtlijn doet geen afbreuk aan het recht van partijen om, met inachtneming van de desbetreffende bepalingen in het toepasselijke nationale recht, betalingsregelingen met betaling in termijnen overeen te komen. In dergelijke gevallen worden – indien een van de afbetalingstermijnen niet op de afgesproken datum wordt voldaan – de interest en de vergoeding waarin deze richtlijn voorziet uitsluitend berekend over de achterstallige bedragen.”

19 In artikel 6, leden 1 en 2, van de richtlijn is bepaald:

„1. De lidstaten zorgen ervoor dat de schuldeiser wanneer bij handelstransacties interest voor betalingsachterstand overeenkomstig de artikelen 3 of 4 verschuldigd wordt, minstens een vast bedrag van 40 EUR mag invorderen.

2. De lidstaten zorgen ervoor dat het in lid 1 bedoelde vaste bedrag zonder aanmaning verschuldigd is als vergoeding voor de eigen invorderingskosten van de schuldeiser.”

Tsjechisch recht

20 § 2, lid 3, van het Tsjechische burgerlijk wetboek bepaalt:

„De uitlegging en toepassing van een wettelijke bepaling mag niet in strijd zijn met de goede zeden en mag niet leiden tot wreedheid of onbillijkheid die de gewone menselijke gevoeligheid aantast.”

21 § 513 van het Tsjechische burgerlijk wetboek bepaalt:

„Rente over een vordering, verpagingsrente en de kosten die gepaard gaan met de invordering daarvan zijn accessoir van aard.”

22 §1721 van het Tsjechische burgerlijk wetboek bepaalt:

„In het kader van een contractuele verhouding heeft de schuldeiser het recht om bij de uitvoering van een verbintenis een bepaalde prestatie van de schuldenaar te verlangen en is de schuldenaar verplicht om dit recht te honoreren door het door hem verschuldigde bedrag te voldoen.”

23 § 1968 van het Tsjechische burgerlijk wetboek bepaalt:

„Een schuldenaar die nalaat om zijn schuld naar behoren of tijdig te betalen heeft betalingsachterstand. De schuldenaar is niet aansprakelijk voor betalingsachterstand die het gevolg is van een vertraging van de zijde van de schuldeiser.”

24 Artikel 2 van het regeringsbesluit bepaalt:

„Het bedrag van de verdragingsrente komt overeen met de jaarlijkse referentierentevoet voor de reporente die door de Česká národní banka (Tsjechische Nationale Bank, Tsjechië) wordt vastgesteld op de eerste dag van het kalenderhalfjaar waarin de betalingsachterstand is ontstaan, vermeerderd met 8 procentpunten.”

25 Artikel 3 van het regeringsbesluit bepaalt:

„In het geval van een wederkerige verbintenis tussen ondernemers of wanneer de inhoud van een wederkerige verbintenis tussen een ondernemer en een openbare aanbestedende dienst volgens het recht inzake overheidsopdrachten bestaat in de verplichting om onder bezwarende titel goederen te leveren of diensten te verlenen aan de openbare aanbestedende dienst, bedraagt het minimumbedrag van de kosten in verband met de invordering van elke vordering 1 200,00 CZK.”

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

26 De verwijzende rechter, die de hoedanigheid heeft van een rechterlijke instantie waarvan de beslissingen volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor (gebruikelijk) hoger beroep (artikel 267 VWEU), is tot de conclusie gekomen dat het Hof moet worden verzocht om een beslissing over vragen betreffende [...] de uitlegging van de richtlijn.

27 De verwijzende rechter moet beoordelen hoe het begrip „handelstransactie” in de zin van de richtlijn moet worden uitgelegd in het geval van overeenkomsten inzake terugkerende of voortdurende prestaties die door de schuldeiser doorlopend aan de schuldenaar worden gefactureerd. In de onderhavige zaak zijn meerdere uitleggingsmogelijkheden; meer bepaald kan voor de toepassing van artikel 6, lid 1, van de richtlijn, en subsidiair van de artikelen 3 en 4 daarvan, onder „handelstransactie” worden verstaan:

(a) elke afzonderlijke overeengekomen betaling, bijvoorbeeld elke maandelijkse huur, alsmede andere onafhankelijke vorderingen die voortvloeien uit de overeenkomst (schadevergoeding, enz.);

- (b) elke overeengekomen betaling die ter vereffening wordt aangeboden, bijvoorbeeld de som van verschillende deelvorderingen die samen in een factuur zijn opgenomen;
- (c) de som van de contractueel vastgestelde vorderingen waarvoor tevens een vordering tot betaling van verdragingsrente is ontstaan;
- (d) de som van de contractueel vastgestelde vorderingen wegens terugkerende of voortdurende prestaties (bijvoorbeeld huur), terwijl andere uit dezelfde overeenkomst voortvloeiende vorderingen (bijvoorbeeld contractuele boeten) afzonderlijke transacties vormen;
- (e) de som van alle vorderingen die voortvloeien uit eenzelfde overeenkomst die als gemeenschappelijke contractuele grondslag wordt beschouwd.
- 28 Voorts zij opgemerkt dat het ontstaan van een vordering tot betaling van een vast bedrag van 40 EUR is gekoppeld aan het tijdstip waarop in het kader van een handelstransactie een vordering tot betaling van interest voor betalingsachterstand ontstaat (artikel 6, lid 1, van de richtlijn), terwijl de Tsjechische bepalingen betreffende de vordering tot het betalen van een vast bedrag van 1 200,00 CZK het tijdstip waarop de vordering ontstaat niet uitdrukkelijk regelen (§ 3 van het regeringsbesluit).
- 29 In het licht van het voorgaande is de verwijzende rechter van oordeel dat niet duidelijk is of het doel van de richtlijn wordt bereikt indien een enkele forfaitaire vergoeding meerdere te late betalingen in het kader van een enkele overeenkomst dekt dan wel of het doel van de richtlijn daarentegen wordt bereikt indien voor elke te late deelbetaling een volledige vergoeding wordt gehanteerd, zelfs indien de betalingsachterstanden slechts geringe bedragen betreffen (met name indien deze lager of zelfs aanzienlijk lager zijn dan de forfaitaire vergoeding). Volgens het Tsjechische recht kan in dergelijke gevallen worden overwogen of de erkenning van de gegrondheid van een dergelijke vordering niet in strijd is met de goede zeden (§ 2, lid 3, van het Tsjechische burgerlijk wetboek), zodat het gerechtvaardigd is om geen schadevergoeding toe te kennen.
- 30 Volledigheidshalve voegt de verwijzende rechter hieraan toe dat hij ervan op de hoogte is dat bij het Hof een procedure aanhangig is naar aanleiding van het verzoek om een prejudiciële beslissing van 5 november 2020 in de zaak [...], C-585/20 [...], waarin de eerste van de gestelde prejudiciële vragen lijkt op de eerste vraag van de verwijzende rechter. Aangezien de eerste prejudiciële vraag in zaak C-585/20 met name betrekking heeft op specifieke vraagstukken betreffende de toepassing van artikel 6, lid 1, van de richtlijn in een bestuurlijke procedure, is de verwijzende rechter er evenwel niet zeker van of het antwoord op die vraag een toereikende grondslag zal bieden voor de beantwoording van de door hem onderzochte vragen.

Prejudiciële vragen

31 Om de hierboven uiteengezette redenen stelt de verwijzende rechter het Hof krachtens artikel 267 VWEU de hiernavolgende prejudiciële vragen:

„1) Aan welke criteria moet worden voldaan om aanspraak te kunnen maken op ten minste het vaste bedrag van 40 EUR als bedoeld in artikel 6, lid 1, van richtlijn 2011/7/EU van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 2011 betreffende bestrijding van betalingsachterstand bij handelstransacties in het geval van overeenkomsten inzake een terugkerende of voortdurende prestatie?

2) Kunnen de rechterlijke instanties van de lidstaten onder verwijzing naar de algemene beginselen van privaatrecht weigeren om een vordering als bedoeld in artikel 6, lid 1, van voornoemde richtlijn toe te wijzen ?

3) Indien de tweede vraag bevestigend wordt beantwoord: onder welke voorwaarden kunnen de rechterlijke instanties van de lidstaten weigeren om het bedrag van de in artikel 6, lid 1, van voornoemde richtlijn bedoelde vordering toe te kennen?”

Praag, 24 januari 2022

[...]

[...] [ondertekening]